

strækkeligt, at jeg havde indskrænket mig til det sidste Argument alene, thi dette var nok. Jeg tror nu, at Forhandlingerne i de sidste Dage have vist, at dette ikke er Tilfældet. Der forelaa jo et Lovforslag om Invaktildeforsørgelsen f. Gr., og der har jo for et Par Dage siden foreligget forskellige andre Lovforslag, der ere blevne meget velvilligt modtagne af dette Things Flertal, fordi man klart faae, at det der virkelig dreiede sig om bestemte nyttige Foranstaltninger, hvor der ingen Tvivl var om, at det vilde blive, som Thinget vilde have det. Men naar det dreier sig om Foranstaltninger, der ere saa uigjennemsigtige som denne, — og saaledes ere altid saadanne nye Foranstaltninger, fordi der med Hensyn til dem er saa mange Ting, som Thinget ikke er i Stand til at overse fra Først af, — saa er nødvendigtvis Stillingen en hel anden, og saa er det, at Lillidsforholdet kommer til at spille saa stor en Rolle; thi her maatte Thinget ganske væsentlig faa sig til No med, at Sagen vilde blive udført saaledes, som Thinget ansaa det for forsvarligt; men den eneste Garanti, man i saa Henseende har, er jo Ministerens Personlighed. Jeg tror derfor, at det ingenlunde er overflødigt at fremhæve ogsaa denne Side af Sagen, som gjør det umuligt for Thinget at danne sig et klart Billede af eller faae en fuldstændig klar Indsigt i, om Foretagendet er forsvarligt eller ikke, og hvorledes det i det Hele vil gaa. Det er nødvendigt at fremhæve denne Side af Sagen, fordi det netop er denne, der gjør det nødvendigt for Thinget overfor det nuværende Ministerium at vise Sagen fra sig. Det er saa meget mere rigtigt at fremhæve dette, som det forholder sig fuldstændig rigtigt med det, som den ærede Minister udtalte, at dette Thing altid har vist sig venlig overfor Akademiet med Hensyn til denne Sag. Thinget er forøvrigt ogsaa velvillig stemt i dette Dieblis, og naar engang den ærede Minister ikke længere er Minister, vil denne samme velvillige Stemning maaske komme frem paany, og man vil se, at det kun er dette Ministerium, som gjør det nødvendigt for Thinget foreløbig at gjenne sin Belvillie overfor Akademiet. Thinget er nemlig i sin Samvittighed forpligtet til at sørge for, at de paagjældende Foranstaltninger blive udførte saaledes, at de baade fra et finansielt og fra et kunstnerisk Standpunkt kunne siges at være til Gavn saa vel for Kunsten som for Finanterne. Men Betingelserne derfor ere som sagt, at de ledes og gjenføres fra Ministeriets Side saaledes, som Thinget anser det for forsvarligt; den eneste Garanti for Thinget i denne Retning er imidlertid netop det omtalte Lillidsforhold, hvilket altsaa staar i den nyeste Sammenheng med denne Sag. Det er altsaa Betydningen af Lillidsforholdet og de forskellige andre Momenter, som jeg har tilladt mig at fremhæve, som gjør det vanskeligt eller umuligt for os at kontrollere Sagen saaledes, som det er nødvendigt, at

den kontrolleres, naar vi strax skulle gaa ind paa denne Bevilling. Den ærede Minister mente, at de tidligere Forhandlinger havde generet mig. Det have de ikke. Det er ganske sandt, at de vare velvillige, men det er ogsaa vist, at de tidligere Forhandlinger bestandig have vist, at man Skridt for Skridt har negtet at gaa ind paa, hvad Regjeringen har forlangt i saa Henseende. De Forhandlinger, hvortil Motiverne sigte, som førtes i 1871—72, dreiede sig væsentlig om, hvorvidt der paa Finantsloven skulde optages et Indbringningsforslag, som gik ud paa at slaa fast, at Rigsdagen ikke vilde anerkjende de Forhandlinger, der da fandt Sted mellem de vedkommende Ministerier. Ministeriet havde netop stillet et Forslag paa Finantsloven, der egentlig gik ud paa at sanktionere de Transaktioner, som havde fundet Sted mellem Ministerierne, og der er i Motiverne omtalt, at hele Forhandlingen med Rigsdagen om Finantsloven netop gik ud paa at faae en anden Form for udtrykkelig at faae det slaaet fast, at man slet ikke vilde anerkjende, hvad Regjeringen dengang var bleven enig om. Denne anden Form blev ogsaa vedtaget med 50 St. mod 30, — dette var dengang meget, thi dengang havde denne Side af Thinget ikke det Flertal, som det nu har — og den gik udtrykkelig ud paa, at hele den botaniske Haves Grund skulde sælges, hvilket netop blev motiveret baade af Odsføreren og adskillige andre Medlemmer her i Thinget som indeholdende en Protest imod den i Ministeriet stedsfundne Forhandling og Resultatet deraf. Ganske det Samme gjælder om, hvad der senere er foregaaet paa Rigsdagen. Den høitærede Minister sagde, at man ganske vist havde forlangt Betingelser, men at disse i det Væsentlige vare opfyldte. Jeg har indrømmet, at Betingelserne ere opfyldte med Hensyn til Heibergsgadens Forlængelse og med Hensyn til Planen, men iøvrigt ere Betingelserne ikke opfyldte. Den høitærede Minister kan vistnok ikke negte, at den Betingelse, som udtrykkelig blev hævdet i Finantslovsforslaget ifjor, ikke er opfyldt. Der staar udtrykkelig her, at den naturlige Betingelse maatte have været, at Udstillingsfonden blev stillet ubetinget til Akademiets Raadighed. Dernæst maa jeg ogsaa tillade mig at minde den høitærede Minister om, at det, man under denne Forudsætning vilde gaa ind paa, ikke var dette, foruden Grunden først at yde et Laan paa 100,000 Kr. og dernæst et Tilskud paa 250,000 Kr., men det var at give Byggegrunden, som man betragtede som en Gave, der svarede til en Verdi af 200,000 Kr. Der staar udtrykkelig i Betænkningen: „Udvalget skal i Almindelighed udtale, at det finder det fremstillede Diemed smukt og tillige af saadan Betydning, at det indenfor en passende Begrænsning burde støttes af Staten. Imidlertid kan man ikke billige, at der atter fremkommer Forslag, der synes at skulle indeholde udesforstaaende Forudsætninger